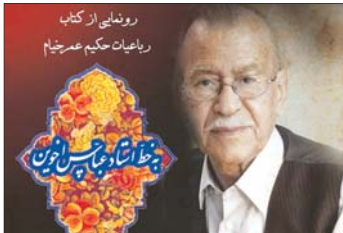

پیشنهاد روز

رونمایی از رباعیات خیام به خط عباس اخوین

● **شرق:** مراسم رونمایی از کتاب عباس اخوین امروز یکشنبه، ۱۴ دی در تالار شهناز خانه هنرمندان ایران برگزار می‌شود. به گزارش مهر شروین عاقلی، مدیر فروش کتاب نشر نیک با اشاره به اینکه کار مجموعه رباعیات خیام از سال ۱۳۸۲ آغاز شده بود، گفت: «مقدمه کتاب را مظاهر مصفا نوشته و تصاویر از رامین مرآتی است. سعید سعیدپور، ترجمه انگلیسی را برعهده داشته و جز نفیس بودن، کتاب یک منبع خوب برای هنرجویان رشته خوشنویسی است.» مراسم رونمایی از مجموعه رباعیات خیام به خط عباس اخوین و با مقدمه مظاهر مصفا که از سوی کتاب نشر نیک منتشر شده، ۱۴ دی در خانه هنرمندان، تالار استاد شهناز از ساعت ۱۶ تا ۱۸ برگزار می‌شود. در این مراسم عباس اخوین، علی دهباشی، نگین فرهودی، رامین مرآتی و محمدعلی صحرانورد سخنرانی می‌کنند. عباس اخوین از خوشنویسان شناخته‌شده و چهره ماندگار است که ۷۷ سال پیش در مشهد متولد شد. اخوین از سال ۱۳۵۹ با کسب درجه استادی از انجمن خوشنویسان ایران تا امروز به آموزش خط نستعلیق پرداخته است. او در نمایشگاه‌های مختلف گروهی و انفرادی در ایران و خارج از کشور شرکت داشته و سال‌هاست در مرکز کتابت تدریس می‌کند. او تاکنون در جشنواره‌های بین‌المللی و داخلی بسیاری به داوری پرداخته است. اخوین در مدت ۵۰سال کار خوشنویسی، کتاب‌های بسیاری را برای علاقه‌مندان به خوشنویسی تالیف کرده که بیشتر آنها به دلیل تقاضای زیاد، اکنون نایاب شده است. از میان این آثار می‌توان به گنجینه معرفت، پویه، رها، کتاب ارث، التفصیل، عجایب الحکایات، سرمشق‌های نستعلیق در سه جلد، یک عمر نستعلیق و مربع آن، مربع بحر عشق، گزیده سخنان خواجه عبدالله انصاری، رباعیات اوجدالدین کرمانی، پیام غدیر، دیوان حافظ همراه با نقاشی‌های محمود فرشچیان، رباعیات خیام و... اشاره کرد.

پرده نقراوی

مستندسازان از رضاداد درخواست کردند: اختصاص یک سانس فیلم مستند در سالن اصلی برج میلاد

● **شرق:** مستندسازان در نامه‌ای از دبیر جشنواره سی‌وسومین فیلم فجر درخواست کردند هرروز یک سانس در سالن اصلی برج‌میلاد به آثار مستند اختصاص پیدا کند. در متن این نامه که به رضا داد، دبیر سی‌وسومین جشنواره فیلم فجر ارسال شده، آمده است: «از آنجا که طی چندسال گذشته در کاخ جشنواره تمرکز مناسبی بر سینمای مستند صورت نگرفته و به‌لحاظ موقعیت و فرصت نمایش این بخش از جشنواره فیلم فجر، در حاشیه اجرا شده است، از جنبه‌ای تقاضامندیم با عنایت و درایت خود در جدول زمان‌بندی سالن اصلی برج‌میلاد، هرروز یک‌سانس را به سینمای مستند اختصاص دهید تا به این واسطه اهالی رسانه و سینماگران بتوانند آثار را در این سالن مورد ارزیابی قرار دهند و سینمای مستند فرصت بیشتری به‌لحاظ بعد رسانه‌ای در این جشنواره پیدا کند.» در ادامه متن چنین عنوان شده است: «نمایش فیلم‌های مستند در سالن‌هایی غیر از سالن اصلی برج‌میلاد همواره این نقص را به همراه داشته که اهالی رسانه و سینماگران به‌دلیل تمرکز ویژه بر نمایش‌های سالن اصلی، کمتر موفق به برنامه‌ریزی برای دیدن آثار مستند می‌شوند. باتوجه به اینکه امسال بخش بین‌الملل از جشنواره جدا شده و در بخش‌های دیگر نیز تعداد محدودتری از آثار پذیرفته شده است، می‌توان پیش‌بینی کرد توافیک نمایش‌ها در سالن اصلی برج‌میلاد کمتر باشد. همچنین فیلم‌های مستندی که به این دوره راه یافته‌اند، در جشنواره سینماحقیقت اغلب با استقبال مخاطبان روبه‌رو شدند. با برنامه‌ریزی دقیق و هوشمندانه و اختصاص یک‌سانس از سالن اصلی به فیلم‌های مستند یقین داشته باشید این سانس‌ها با بازخورد گسترده‌ای روبه‌رو خواهند شد.» محسن خانجانه‌ای، کارگردان «آزادراه»، فرشاد افسحین‌پور، کارگردان «سفر به آملادی»، محمد کارت، کارگردان «بیختگ»، مهدی گنجی، کارگردان «من خوام شاه بشم»، مهدی کریم‌الدینی، کارگردان «آتلان»، صادق داوری‌فر، کارگردان «قیه ما قیه»، دلاور دوستایان، کارگردان «زندگی پنهان» و داریوش باری، کارگردان «کرلا جغرافیای یک تاریخ»، مستندسازانی هستند که این نامه به امضای آنها رسیده است.

معاون پارلمانی وزارت ارشاد:

رئیس جمهور و وزیر ارشاد دوستدار «شجریان» هستند

هیچ‌کس در کشور ما مخالف بازگشت آقای شجریان به عرصه هنر نیست

آمنه شیرافکن

● **و البته با هم تأکید بر من این است که دولت چه برنامه‌ای برای تداوم آن شعارهای تبلیغاتی دارد؟**

ببینید آقای ربنای شجریان با ماه‌رمضان و اعتقادات مردم عجین شده است. سروده‌های حماسی ایشان در ایام دفاع مقدس، خود اینها به‌عنوان آثار ماندگار دفاع مقدس به یادگار مانده و بسیاری دیگر از آثار ایشان. اما از اینکه ایشان دور شده‌اند ما بسیار متاثریم.

● **فکر نمی‌کنید فاصله‌گرفتن هنرمند به برخی برخوردها بازمی‌گردد، فکر نمی‌کنید این منظور شما این است که شجریان برای برگزاری کنسرت و مسابلی از این نظیر با مشکل مواجه است.**

خیر، آقای شجریان مشکل خاصی نداشته و ندارد و برای برگشت به صحنه موسیقی اصیل کشور می‌تواند یک‌مقدار خودش را نزدیک کند. همان شخصیتی که از ایشان در تبلیغات استفاده می‌کند، معلوم است که آقای شجریان را قبول دارد. دولت هم ایشان را قبول دارد. ما با ایشان مشکلی نداریم. مانند بسیاری از هنرمندان ما که قبل‌وبعد از انقلاب فعالیت می‌کردند. اما خود ایشان باید ملاحظاتی داشته باشند و بتوانند خودشان را به آرمان‌ها و برنامه‌های نظام نزدیک‌تر کنند و بتوانند از این امکان و تسهیل استفاده بیشتری ببرند. ● **به‌هرحال دولت احمدی‌نژاد که در برنامه تبلیغاتی از نام استاد شجریان استفاده نکرد، بعدتر هم برخوردش با اهالی فرهنگ گواه این مساله بود. اما نکته این است که منظره‌ها**

و فیلم انتخاباتی حسن روحانی نزد افکار عمومی توقع به وجود آورده، آیا این مساله را قبول دارید؟

وزارت فرهنگ‌وارشاداسلامی برای همکاری با شخص آقای رئیس‌جمهور ایشان را دوست دارند. جناب آقای جنتی هم به ایشان علاقه‌مند هستند. از اینها گذشته، صدای آقای شجریان صدای ماندگار موسیقی ایران است؛ در این موضوع شکی نیست

نگاهی به نمایشگاه مجسمه‌های شهریار رضایی در گالری آریا سرب‌هایی برای کشتن، نفس کشیدن یا خواندن

عکس: شرق

است این مهارت و تکنیک، در وجود هنرمند ما، به یک امر خودبه‌خودی تبدیل شود، تا معانی بتوانند از مسیر آن بر جان اثر نبینند. مشکل از کجا و کیست؟ آیا جامعه معنایی را برای هنرمند بر نمی‌انگیزد، یا اینکه جان هنرمند از معانی تهی شده؟ نقش تزئینی صرف‌دادن به نقاشی و مجسمه، در حقیقت تک‌بعدی‌کردن آنهاست. بی‌آنکه بخواهم منکر خاصیت تزئینی این هنرها باشم، معتقدم اگر تزئین، تنها رکن مجسمه و نقاشی باشد، اثر به پوسته‌ای بیرونی و تهی از مغز تبدیل می‌شود و از ساخت هنر فاصله می‌گیرد. هیچ هنری در هیچ کشوری، فرزند

صرفاً تزئینی و در بهترین حالتش، آمیخته با نوعی نوستالژی سائتی‌مانتالیستی سوق می‌دهد و چیزی که مورد غفلت قرار گرفته، زیست اجتماعی و سایر وجوه حقیقی زندگی این مردم است. خیلی معدودند هنرمندانی که برای وضعیت زیستی موجود در جامعه خود، تئوری‌مند باشند و این تئوری، پشتوانه غنی آثارشان شود. عده‌ای در تکنیک، مهارت‌های لازم را کسب کرده‌اند و گویا به داشتن همان‌ها ارضی و دلخوشند و جمعی دیگر شقیته آموختن تکنیکند. امروزه وضعیتی بر هنرهای تجسمی کشور ما حاکم است که این هنرها را به‌سوی تولید آثاری لوکس،

خبرسازان

«بونو» شاید دیگر نتواند بنوازد

● **شرق:** بونو، نوازنده و رهبر گروه U2 اخیرا در گفت‌وگویی اعلام کرده که ممکن است به‌دلیل مشکلات جسمی حاصل از تصادف، دیگر نتواند کیتار بنوازد. این هنرمند ۵۲ساله، ماه نوامبر گذشته طی یک تصادف شدید با موتور، بازویش از شش‌نقطه شکست و از ناحیه شانه و چشم نیز آسیب دید و در این مدت چندین‌بار زیرتبخ جراحی رفته است. بونو این هفته در نامه‌ای به هوادارانش که در وب‌سایت رسمی U2 منتشر شد نوشت که اخیرا توانایی حرکت جسمی نداشته و برای اینکه بتواند خودش را برای تور بعدی گروه آماده کند شرایط سختی را پیش‌رو دارد چون روند بهبودی‌اش سخت‌تر از آن چیزی است که پیش‌بینی می‌شد. او همچنین در این نامه یادآوری کرده که در بازویش قطعه تیتانیوم گذاشته شده و در حال حاضر مشخص نیست که آیا می‌تواند در آینده هم نوازندگی کند. «خیلی دلم برای نواختن ساز و کشیدن انگشتانم روی تارهای گیتار تنگ شده ولی جدا از آهنگسازی، نمی‌دانم می‌توانم دوباره گیتار بزنم یا نه.» در پایان نامه، این نوازنده معروف خاطرنشان می‌کند است تا چندوقت نمی‌تواند در هیچ مراسم یا نشست خبری‌ای حاضر شود و برای شش‌ماه اول سال۲۰۱۵، این نامه تنها کانال ارتباطی او با هواداران و رسانه‌ها خواهد بود.

زیر آسمان فیروزه‌ای

پنهان:

فیلم‌های بد نیز نمایش داده شود

● **شرق:** برنامه تلویزیونی «هفت» این جمعه، ۱۱ادی با موضوع بحث رابطه میان سینما و دین و روحانیت با حضور حجت‌الاسلام پناهیان بود. او در این برنامه به کم‌ترشدن محدودیت‌ها و حتی نمایش فیلم‌های بد اشاره کرد. محمود گبرلو، مجری برنامه، در ابتدا پرسش خود را با نقدی مبنی بر اینکه چرا روحانیت به سینما هیچ‌گاه نزدیک نشده است و بالعکس آغاز کرد و پناهیان در پاسخ گفت: «سینما به روحانیت نزدیک نشده و دست نداده و ارتباط خوبی نیز برقرار نکرده است. درواقع سینماگر وسط چهارراه زندگی ایستاده است و با همه صنف لزوما باید ارتباط برقرار کند. البته بعضی، چون نیروی انتظامی به‌واسطه داشتن قدرت اجتماعی بیشتر به آنان احتیاج دارند.» او ادامه داد: «به سینماگران ایرانی احترام می‌گذارم اما سینمای ایران از جامعه ما عقب است. اگر سینمای ما دفاع مقدس را خوب انعکاس داده بود جریان تکفیری برای جهانیان جا نمی‌افتاد که با الله‌اکبر سر می‌برند چون ما شهادت را معرفی نکردیم. درواقع سینما از واقعیت‌های جامعه، نه حقایقی که در پی آن است، عقب مانده است. اگرچه نسبت به کارگردانان خوبی که وجود دارد فیلم شاخصی نیز وجود دارد اما نسبت به نیاز جامعه اینطور نیست.» پناهیان افزود: «در حال حاضر مردم در منطقه نسبت به جمهوری اسلامی، صلابت و عزت آن نگاه مثبت و قوی دارند اما این نگاه مثبت را از سینما دریافت نکرده‌اند حتی برخی فیلم‌های دفاع‌مقدس هستند که سعی کرده‌اند جنگ را از زیبایی‌هایش تهی کنند که گویی دوطرف درگیری هیچ تفاوتی باهم نداشته‌اند. انتظار ما از سینما بالاست چراکه این پیام‌ها باید به جهانیان منتقل شود و اروپایی‌ها و آمریکایی‌ها تشنه‌ترین مردم برای دریافت پیام‌های تولیدشده در انقلاب اسلامی هستند. این پیام‌ها اگر توسط افراد بی‌طرفی که از بیرون کشور می‌آیند منتقل شود بهتر به کار می‌آید چون زبان خود و مردم خود را بهتر می‌دانند و می‌توانند روایت ما را برای آنان نقل کنند.» او ادامه داد: «مراکز آموزش‌حالی سینما و مدیران فرهنگی نیز از سینماگران ما هم عقب‌تر هستند. سینماگران ما اگر کار خوبی انجام داده‌اند از حکمت خود بوده است نه از درایت مدیران سینما و مراکز آموزش سینما. با آموزش عالی هنر به‌خصوص در بخش سینما موافق نیستم و در طی ۱۰سال‌ی که در دانشکده هنر حضور داشتم انتقادهایی مطرح می‌کردم.»پناهیان در پاسخ به این پرسش که چرا همیشه اختلافی میان برخی منتقدین و اهالی سینماست، گفت: «متصور می‌کنم ما باید انتظارمان را از سینما بالا ببریم و یک‌اولویت بسیار مهم، تلاش برای رفع سوءتفاهم‌هاست چراکه مردم ما مردم عمیقی هستند. بنابراین مردم اگر سینما را عمیق‌تر ببینند با آن ارتباط برقرار می‌کنند و در اینجا اصلا بحث دینی و غیردینی نیست بلکه قیلمعمیق‌ساخن را باید در دستور کار قرار دهیم و همان‌طور که سطح نقد فیلم را عمیق می‌کنیم، سینماگران اجازه دهند که نقادان به میدان بیایند و البته فیلم‌ها نیز نمایش داده شوند. محدودیت‌ها کمتر شود و فیلم‌های بد نیز نمایش داده شوند اما بازار نقد نیز در این میان عمق پیدا کند.»